

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 18/19 maart 2023,
vierde zondag Veertigdagentijd**

Met olie zalft gij mijn hoofd.

Paolo Veronese, de zalving van David (ca. 1555)

We hoorden over de zalving van David. De oude profeet Samuël krijgt de opdracht juist de jongste van het gezin van Isaï te zalven. Eigenlijk zag hij meer in Eliab, zijn oudste broer. Hij was rijzig, stevig. Om een volk te leiden heb je toch eerder een lange, breedgeschouderde man nodig, zou je denken, dat Samuël.

Maar nee, God wil hem niet. Hij had dat al eens geprobeerd met de lange Saul, de eerste koning van Israël. Hij werd een tragische mislukking. Al dat uiterlijke machtsvertoon leidde nergens toe. De arme Saul werd achterdochtig en gewelddadig.

God ziet niet zoals mensen zien. Mensen laten zich vaak verblinden door het uiterlijk. Zij genieten van de krachtpatser, de spierbundels en trainen zich eindeloos om die te krijgen.

Maar God laat zijn blik rusten op de jongste, die de schapen hoedt. Hij leeft onder de open hemel om de kwetsbare kudde te leiden en te beschermen. Geen machtig optreden, maar zachtmoedigheid. Later zal Jezus, nakomeling van David zeggen: “zalig de zachtmoedigen, want zij zullen het land bezitten.” Niet elkaar de tent uitvechten, maar de zachtmoedigheid opbrengen van het wederzijds naar elkaar luisteren, het land eerlijk verdelen tussen boeren, burgers, natuurbeschermers en vreemdelingen.

Zo zullen we in het land gemeenschappelijk bezitten en in vrede samenleven.

God ziet dus met andere ogen.
Zij die menen alles heel precies te zien en te weten
zijn eigenlijk verblind, vertelt ons evangelie.

In het voorbijgaan ziet Jezus een blinde man.
Zijn leerlingen hebben meteen een oordeel klaar.
“Heeft hijzelf gezondigd of zijn ouders?”
Zij zien die man helemaal niet zitten of staan, zij hebben het alleen maar over
zijn afkomst, over het verleden. Zij willen een oorzaak aanwijzen voor zijn
blindheid. Zonde en schuld komen om de hoek kijken.
Wat is het een verademing dat Jezus hieraan niet meedoet.
Hij ziet de blindheid van de man als een uitdaging, als een mogelijkheid voor
God om zijn glorie te laten zien.

Ik moet denken aan een bedevaart naar Lourdes die ik tientallen jaren
geleden maakte. Ik was aalmoezenier bij een jongerenbedevaart.
Onvergetelijk. Honderden jongeren. Allemaal met zichzelf en elkaar bezig.
Als aalmoezenier moest je alle zeilen bijzetten om hun aandacht voor de
bedevaart vast te houden, de gesprekken, de vieringen, de processies.

Eén van de jonge pelgrims was blind vanaf zijn geboorte.
Heel de treinreis luisterde hij gespitst naar de drukke gesprekken.
Af en toe vroeg hij of hij een van zijn reisgenoten even mocht aanraken, haar
of zijn handen of zelfs gezicht. Om een idee te krijgen van zijn
reisgezelschap. Onvergetelijke jongeman. Volstrekt niet met zichzelf bezig,
maar met elk gesprek, elk geluid, elke gebed en gezang dat hij kon
opvangen.
Soms dacht ik: met zijn hart, zijn scherp afgestelde gemoed en intuïtie heeft
hij die week in Lourdes meer gezien dan wij met onze ogen.

Jezus kijkt heel anders naar die blinde man, die Hij in het voorbijgaan ziet,
dan zijn leerlingen. Zij hebben het alleen over het geval, het ziektebeeld en
de mogelijke oorzaken.
Jezus gaat in gesprek met de man. En de blinde man met Hem.

Hoe anders de vrome volksgenoten van Jezus.
Zij zijn met al hun godsdienstigheid mateloos vervuld van zichzelf.
Het kan toch niet waar zijn dat iemand als Jezus de Messias, de Gezalfde zal
zijn. En zij schrijven Hem al *helemaal* af, wanneer Hij op de sabbat de blinde
geneest.

Jezus houdt Zich niet aan hun regels.

Als God wil optreden in deze wereld dan moet Hij dat wel doen volgens de regels van de godsdienst. In al hun rechtzinnigheid is hun eigen ego hun god en niet de bevrijdende God die Jezus openbaart.

“Eens was je duisternis, nu ben je licht, door jouw gemeenschap met de Heer”.

Wij zijn halverwege op onze weg naar Pasen.

De liturgie wil opnieuw onze ogen openen voor het licht van Christus.

In de Paaswake zullen wij het begroeten in een donkere kerk. “Licht van Christus, Heer wij danken U”. Hij wil in deze weken onze verblinding doorbreken.

“Met olie zalft Gij mijn hoofd”, zongen wij met psalm 23.

Ooit zijn wij gezalft, bij het doopsel, bij het vormsel, opdat onze ogen opengaan voor Jezus en voor onze naasten. Opdat wij hen zien zoals zij zijn, met hun verlangen naar menselijkheid, naar echte ontmoeting.

Zoals die blindgeboren man, die eindelijk door iemand gezien wordt, aan het woord gelaten.

In die ontmoeting met Jezus vindt hij genezing.

Hij blijkt beter te zien dan al die mensen die menen alles wel gezien te hebben en vervuld zijn van zichzelf.

Mogen wij alle duisternis in ons leven achter ons laten en ‘licht’ worden door onze gemeenschap met de Heer. Amen.

pastoor Nico van der Peet